АСИЛУ

И. Ивнике.

Астăватăп: вилнĕччĕ поэт...
Шупашкар урамĕсем тăрăх
Унăн ăшă, çепĕç сăвви пек
Çурхи çил çӳретчĕ иртĕнмесĕр.
Тирпейленĕ тупăк умĕнче
Хулăн сасăллă Иван Мучи
Пантеон кирли çинчен пуплетчĕ.
Тепĕр çын поэтăн сухалне —
Чирлĕ чух ӳстернине — астурĕ:
Руставели евĕрлĕччĕ, терĕ.
Виççĕмĕш—ман тусăм, çывăх тусăм —
Ар пуçпа ĕсĕклесе йĕретчĕ...
Мана йывăрччĕ сăмах хушма,
Тăвăлса тăртаннă хурлăха
Çемçетме куççулĕм те тухмарĕ.
Тăшмана, вăрçа, хура вăя
Ылханса хăварнă ырă шăллăм
Хăй ĕçне пуçлайнăн курăнчĕ.
Кӳренсе вара эп аса илтĕм
Çавнашкал çурма çулта хур пулнă
Темĕн чухлĕ халăх ывăлне.
Ун чухне ят тухнă çынччĕ эпĕ,
Пристаньре кĕтетчĕç салтаксем,
Çавăнпа çĕре кĕресскере
Çамкинчен чуптурăм чи малтан:
Сип-сивехчĕ, вилнĕччĕ поэт!
Эп — вилĕме хирĕç тухса кайрăм...

1945, май

ВОСПОМИНАНИЕ

И. Ивнику.

Я вспоминаю: умер поэт...
По чебоксарским улицам
Как его нежный горячий стих
Гулял весенний легкий ветер.
Около прибранного гроба
Низким голосом Иван Мучи *
Вещал о необходимости создания Пантеона.
О бороде другого поэта,
Которую тот отрастил,
когда был болен — напомнил:
— Он был похож на Руставели,— сказал.
И еще один — мой друг, близкий друг,
Мужчина, а плакал по-детски...
Мне трудно было говорить,
Накипевшую в груди боль
Смягчить — не пролилось и слезинки.
Врагу, войне, черной силе
Оставил проклятие младший мой брат,
Я увидел его
как бы в начале творческого пути.
С печалью я вспомнил тогда,
Как в каких-то полгода беда
Вырвала многих сынов народных.
В то время вышел и мне срок,
На пристани ждали солдаты,
Поэтому уходящего в землю
Я поцеловал сразу в лоб:
Холодный — умер поэт!
Я — вышел смерти навстречу...

* Иван Мучи — чувашский сатирик и актер.